

me kytičkované. Maminka je strašně šikovná a má báječné nápady. Určitě ty hračky prodá za spoustu peněz!

Řekla jsem jí, že klidně může šít, že se o Martina postarám. Rozhodla jsem se, že když já mám radost, udělám ji i jemu. Vezmu ho na hřiště. Martin tam ještě nebyl. Nejdřív si zvykal na nový domov, pak byl nastydlý, potom jsme pracovali na zahradě. Prostě to vždycky nějak nevyšlo.

Hřiště je kousek od chráněného území. Jsou tam prolézačky, dvě houpačky a malý kolotoč. Martin jezdí na kolotoči strašně rád. Musí ho samozřejmě někdo točit a taky dávat pozor, jestli se pořádně drží.

Na hřišti nikdo nebyl. Věděla jsem, že naše třída je v družině nebo na němčině. Posadila jsem Martinka na kolotoč a dlouho jsem ho vozila.

„Eště, eště!“ volal pořád.

„Už nemůžu,“ řekla jsem mu nakonec a byla to pravda. Strašně jsem se udýchala. „Víš co? Budeme šplhat.“

Ukázala jsem Martinovi, jak se leze na žebřík. Pak jsem ho podepřela a dávala jsem mu střídavě nohy na příčky. Jenom na dvě, protože se bál.

„Padnu, padnu!“ volal.

„Neboj se, nic to není, podívej.“ Ukazovala jsem Martinovi, jak vylezu nahoru – a pak se to stalo.

„Hele... hele... Koukejte!“ křičel někdo. Otočila jsem se – a byly to děti z naší třídy. Jenom některé, ty, co chodí na němčinu. Asi skončily dřív. Hubert, Kominková, Hamák, Vedral, Hurych... a Lucka. Stáli tam a koukali na Martina.

Martin se cizích lidí bojí. Hlavně když je sám. A to teď byl, protože já jsem zůstala nahore na prolézačce. Začal se kývat a dal se do křiku. Samozřejmě přitom zapomněl, že má schovat jazyk. Otevřel pusu a z ní mu tekly sliny.

„Ty jo! To je parádní debil!“ křičel Hamák a šklebil se po Martinovi. Vedral začal kolem Martina poskakovat a hulákal přitom: „Bééé... bééé...“

„Mně se ta Novotná zdála vždycky divná,“ ječel Hurych. „Maj to asi v rodině...“

A ten že si na mě myslel?!

„Mišo! Mišo!“ volal můj bratr a celý se třásl. Určitě

si myslel, že mu chtějí ublížit. Skočila jsem dolů. Až z té největší příčky a vzala Martina kolem ramen.

„Páni, on je tvůj?!“ zeptala se Komínková. „Ten teda vypadá...“ Myslím, že byla ráda, že se kluci smějí někomu jinému než jí. Sáhla jsem do kapsy a dala Martinovi do pusy kus čokolády. Začal ji cucat, ale pořád pobrekával. Obličej měl mokrý od slz a od slin. Vyndala jsem kapesník a utřela ho.

„Debílková chůva!“ křičel Hamák.

„Fuuj,“ usklíbila se Komínková.

„Asi mu taky dává plínky!“ smál se Vedral. Jediný, kdo nic neřekl, byl Hubert. A Lucka. Stála tam, koukala se do palce, byla úplně bílá, bleďá jako stěna a dívala se na mě. Ne na Martina. A pak promluvila. Hlas jí tak nějak divně skrípál. Jako by to nebyla ona.

„Tos mi neřekla... neřekla jsi mi... že máš blbýho bráčku...“

„Říkala jsem ti přece... že je nemocnej...“

„Nemocnej, jo?“ vykřikla Lucka. „Tomu ty říkáš nemocnej? Je to idiot!“ A pak křičela dál: „Mezi náma je konec, rozumíš, konec, s takovou holkou kamarádit nebudu!“

A strhla si z ruky můj náramek a hodila ho na zem. Sebrala jsem ho. Do toho se smáli Hamák s Vedralem a Komínkovou. Jen Hubert tam stál a neřikal nic, nedělal nic.

Nevím, jak jsem se vrátila domů. Vzala jsem Martinu za ruku a šli jsme. Kluci ještě něco pokrřikovali, ale už jsem jim nerozuměla. A ani jsem rozumět nechtěla.

Něco se stalo,

něco se stalo a já musím domů. Za maminkou. A za tatínkem. To jsem si pořád opakovala cestou. I Martin to tak cítil, určitě. Čokoláda mu došla a já ho vlekla za ruku... Začal zase plakat.

„Co se děje?“ vyběhla maminka ze dveří. V ruce držela nedošitého slona. „Snad nespaldl?“ Zavrtěla jsem hlavou. Mluvit jsem nemohla. Maminka nás oba ještě přede dveřmi prohlédla ze všech stran. „Tak copak je?“ ptala se, když viděla, že nejsme nikde odřeni, ani poškrábaní.

„No tak, přestaň plakat.“ Myslela jsem, že to říká Martinovi – vůbec jsem si neuvědomila, že já brečím. Ale Martin plakal taky.

„Počkej, odvedu ho nahoru a uložím,“ řekla maminka. „Pojď, Martinu, budeme poslouchat hudbu, ano?“ To Martina vždýcky uklidní. Maminka mu pus-tí nějakou desku: od skladatele Mozarta nebo Vivaldiho. On poslouchá... a na všechno zapomene. Kdybych to tak mohla udělat taky!

Svlékla jsem si bundu, zula boty a šla jsem do svého pokoje. Pořád mi tekly slzy. Za chvilku se shora ozvala hudba – a maminka přišla dolů.